

SZÖVEG –
NAGY ISTVÁN

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

„ÉN KICSI BESZÉL TÁRSAS TÁNC”

A karzat korlátjának könyökölve bambulok lefelé. Zakóm az egyik gazdátlanul hagyott szék háttámláján. Lent, fehér abroszos asztalok karéjában egyestés táncteremmé átalakított küzdőtér. A pódiumon szőke díva érzelmes angol keringőre hangolt slábert énekel. Pásztázom az előttem feltárulkozó éjszakai jelenést: táncoló párok sűrű forgatagát, barátok, ismerős és ismeretlen párok, fiatalabbak és idősebbek sötétén áramló tömegét. Egy-egy párt hosszabban fixírozok. Aztán szemérmesen odébb terelem tekintetemet, mert az a sejtésem támad, hogy illetlenül, tapintatlanul kihallgatom mások mozdulatokba kódolt intim beszélgetését, egymásnak tett vallomását.

◆ Éppen a buszról szállok le, gyalog már csak néhány perc, és végre otthon leszek. Megint jóval később érek haza a kelletemél. Várom a küszöbön átlépés pillanatát, a megérkezést. Zsebemben ekkor szólal meg a telefon, benne a mindig kedves hang:

- Merre vagy, hol tartasz?
- Már itt a közelben, pár perc és otthon.
- Akkor jó, ugye tudod, hogy ma este táncóra van?
- Jaj, ne!

*

Vajon mi, Te és én, most, ott lent a táncparketten, hogyan mutatnánk? „Táncul” hogyan szólalunk meg?

Milyen a viszonyunk saját testünkhöz, egymáshoz, a körülöttünk pillanatonként változó közeghez, a többi táncoshoz, akikkel folytonos mozgásban együtt áramlunk? Hogyan hat ránk a zene, mi az, ami zsigereinkig átjár, és mi az, ami sejtfalainkon kívül reked? Figyelem az összehangoltságunk mértékét, a kötött és improvizatív formák koktéliját, a spontán kezdeményezésre adott válaszokat, keresem az eleganciát, játékosságot, közelséget és távolságot, kettőnk dinamikájának törvényszerűségeit, a mi koreográfiánkat...

*

Megint elkéstünk az óráról. A többiek már bemelegítettek, fesztelenül rázzák. Gyorsan beállunk. Egyik pillanatról a másikra belelezülök, és a mozgás előcsalja belőlem a játékos, kamaszos énemem. Kriszta ennek szemmel láthatólag örül. Megint őt igazolta az élet. Táncul beszélgetünk: lökjük a vakert rock'n'rollul, trécselünk cha-cha-chául, duruzsolunk tangóul, fecsegünk szambául, eszmét cserélünk az angol- és társalgunk a bécsi keringőre. Tánc közben nézem a többieket: érzem, mozdulataikból kiolvasom, hogy a tánc és a zene mindenkit átjár és ellazít, jótékonyan kioldja a napközi feszültségeket, és párbeszédet indít: intim és közösségi értelemben egyaránt. Átszólogatunk egymásnak, viccelődünk, évődünk. Társasági életet élünk.

*

A könyöklésből lassan felegyenesedem, szememmel megkeresem Krisztát, odalépek, karon fogom, és gyengéd határozottsággal húzom a lépcső felé, hogy a karzatról minél előbb a táncparketre érjünk. És már összekapaszkodva indítunk az ismétlődő alaplépéssel; figyelem a pillanatot, mikor válik szabaddá az út a forgás lendületes megindításához. (Remélem, odafentről nem fixíroz senki. Vagy mit bánom én, fixírozzon! Mi mostanra már láthatatlanul feloldódtunk barátaink, ismerőseink és az ismeretlen táncosok sűrű elegyében.) ◆